

DE BRIEF,

DOOR

JAN R. TH. CAMPERT.

De kleine letters naast elkaar,
een spits en een fijnzinnig schrift,
in zulk een regelmaat en dwang
dat van de ééns aanweez'ge drift
niets over bleef op het papier
als de voorbije zekerheid
der hand, die deze woorden schreef,
en 't hart, dat deze heeft geleid.

Ik weet hoe in het avonduur
zij voor zich staart en denkt en zwijgt,
hoe over 't brandend-wit papier
zij langzaam zich genegen neigt,
hoe dan de smalle, vaste hand,
die op het blad nog roerloos mart,
als een gewillig instrument
bespeeld wordt door het bonzend hart.

En ieder woord dat ik herlees
herwint zijn eigen diepte en gloed
en krijgt zijn plaats in het verband
dat stroomend is als stroomend bloed,
en dat zich voor mijn oog ontvouwt
zóó levend en zóó ziels-nabij,
dat ik mijn handen strek en zeg:
„Zij is bij mij, zij is bij mij!”
